

***

Viață, ne întinzi capcane. Nu pot să te condamn. Faci acest lucru fiindcă ești conștientă, mai mult decât noi, oamenii, că doar pe tine te avem. Chiar dacă ne supărăm pe tine, știi că supărarea nu e de durată, căci tare te iubim.

Și, știindu-te iubită, faci doar ce vrei. Ne supui la grele încercări, pentru a vedea ce suntem dispuși să facem pentru tine.

De-a lungul drumului pe care îl parcurgem împreună, ne lovim de foarte multe lucruri, iar toate loviturile pe care le primim ne determină să ne punem întrebarea: *de ce le primim?*

Pe măsură ce încercăm să răspundem la această întrebare, simțim gustul amăruii al dezamăgirilor. Este un gust pe care, oricât am încerca să-l facem să dispară, nu dispăre. Se întâmplă acest lucru, deoarece noi, oamenii, avem întotdeauna speranțe mult prea mari, ne facem iluzii și punem suflet în toate. Dar, mai ales, credem în semenii noștri.

Însă, trebuie să învățăm că nu toți cei care ne zâmbesc, ne sunt prieteni. Nu toți cei care ne vorbesc uneori urât ne sunt dușmani. Lumea în care trăim nu este niciodată așa cum pare. În aceste condiții nu ne rămâne altceva de făcut decât să încercăm să privim dincolo de aparențe.

Lumea în care trăim, nu de puține ori, ne-a arătat că nu vrea să se schimbe. Cu toate acestea, noi vrem să o schimbăm. Dar nu avem niciun drept să încercăm să îi schimbăm pe ceilalți. Nimeni nu trebuie să se schimbe pentru că așa vor unii sau alții. Oamenii trebuie să se schimbe pentru că își doresc acest lucru.

Avem dreptul să ne străduim să îi cunoaștem, să îi înțelegem. Astfel, vom putea să ne dăm seama de felul lor de a fi, de dorințele lor și ne va fi mult mai ușor să trăim alături de ei în armonie. Pentru a reuși acest lucru, trebuie să fim capabili să comunicăm permanent cu aceștia, căci fără comunicare nu îi vom putea niciodată cunoaște cu adevărat pe

ceilalți.

Cu cât vom comunica mai mult cu cei din jurul nostru, cu atât vom putea să îi cunoaștem mai bine, să empatizăm cu ei și să ne dăm seama că schimbarea se va produce atunci când celălalt va fi pregătit să facă un pas potrivit pentru bunăstarea sa, pentru propria sa dezvoltare personală.

Cu cât îi vom cunoaște mai bine pe ceilalți din jurul nostru, cu atât ne vom da seama că, în lumea în care trăim, suntem nevoiți să facem compromisuri, fiindcă altfel nu se poate. Trebuie să căutăm și să găsim cea mai bună soluție pentru a ne putea bucura de tine, dragă Viață.

Cu toate acestea, recunosc că ne este foarte greu să trăim într-o lume în care de multe ori nu ne regăsim. *E greu să trăiești printre oameni, fiindcă-i greu să taci*, spunea Nietzsche.

Da, e din ce în ce mai greu să trăiești printre oameni, fiindcă e greu să taci când vezi atâta nedreptate în jurul tău.

E greu să trăiești printre cei care îți fac rău cu zâmbetul pe buze.

E greu, din ce mai greu, să trăiești printre cei cărora, la un moment dat, le-ai întins o mână și au uitat imediat tot ce ai făcut pentru ei.

E greu să trăiești și să taci când vezi că oamenii devin pe zi ce trece mai răi.

E greu să trăiești printre atâtea măști sufocante.

E greu să trăiești printre oamenii pe care cândva i-ai considerat prieteni, iar acum sunt doar niște străini.

E greu să suporti răutatea oamenilor care derivă din invidia ce devine din ce în ce mai mare.

E greu să trăiești printre cei în care ți-ai pierdut încrederea.

E greu să trăiești printre cei din ce în ce mai lipsiți de omenie.

E greu să trăiești printre acei oameni care se schimbă de la o zi la alta, nu în bine, ci în rău.

E greu să trăiești alături de semenii tăi, dar

e și mai greu să îți imaginezi viața fără ei.

Este greu să trăiești într-o lume în care trebuie să renunți la ceea ce ești, pentru a fi ceea ce vor alții. Avem atâtea de oferit, dar nu oferim nimic din ceea ce ne-am dori să oferim. Căutăm mereu să fim pe placul celorlalți, să îi înțelegem, să îi ajutăm. Și nu ne facem niciodată timp să ne găsim pe noi înșine, pentru a înțelege încotro vrem să ajungem și ce trebuie să facem pentru a ajunge acolo unde ne dorim.

E trist, dragă Viață! Și-ți simt disperarea arzândă cum dă târcoale prin mine. Te simt cum te zvârcolești încercând să faci o schimbare. Ne privești în adânc, răsufarea îți devine greoaie și renunți. Nu poți să ne înțelegi.

Mărturisesc. Aș vrea să te ajut, dar nu am cum. Nici eu nu înțeleg lumea în care mi-a fost dat să trăiesc. Este o lume a aparențelor. În ea nimic nu este ce pare a fi.

Este o lume în care nu mai poți fi sigur de nimic și de nimeni. Este o lume care te

determină să devii un simplu spectator și să privești neputincios spectacolul care se desfășoară zilnic în fața ta. Este un spectacol pe care este mai bine să-l privești în tăcere. Există riscul să fii interpretat greșit dacă spui ceva. Tăcerea îți este leac când neputința devine otravă.

Este o lume în care, dacă nu te alături celor mulți, ești privit ca fiind împotriva lor, apoi marginalizat. Este o lume în care trebuie să ai grijă pe unde calci, ce ușă deschizi, cum o deschizi și unde intri.

Trăim într-o lume stăpânită de haos, într-o lume pe care cu fiecare zi ce trece îți este mai greu să o înțelegi. Trăim într-o lume în care răutatea și invidia sunt două dintre cele mai jucate spectacole de pe scena ta. Absurd, un absurd devenit o realitate firească.

Trăim într-o lume în care este din ce în ce mai greu să-ți joci rolul pentru care te-ai pregătit intens. Îți dorești să arăți semenilor tăi de ce ești capabil. Dar nu poți. Nu ai loc. Timpul absurdului încă nu s-a terminat.

Și, deodată, îți simți sufletul sfâșiat. Nefericirea își înfige flămândă colții ascuțiți în sufletul devenit brusc o rană sângerândă. Și doare rău, iar durerea surâde ironic, indicându-ți că drumul pe care ai ales să mergi nu duce nicăieri.

Dar nu renunți, încerci să deschizi o nouă ușă, însă oricât tragi de ea, nu se deschide. Te întorci și încerci o altă ușă, dar nici aceasta nu se deschide. Și atunci te întrebi de ce să iubești viața când viața nu te iubește pe tine. Ți-e greu să înțelegi de ce lumea a devenit atât de rea, de ce ți se pun piedici la tot pasul. Ți-e greu să crezi că viața îți dă o astfel de lecție.

Ți-e greu să accepți că eșecurile te pot învăța ceea ce tu nu puteai să înveți de unul singur.

Ți-e greu să mergi înainte pe un drum de care nu mai ești sigur. Ți-e greu să îi accepți pe cei din jurul tău, care se bucură din ce în ce mai tare de răul altuia. Ți-e greu să înțelegi de ce ți se întâmplă toate acestea tocmai ție.

Și, fiindcă ți-e greu, ochii sunt incapabili să

observe că, pe lângă ce li se întâmplă altora, ție nu ți s-a întâmplat nimic. Este suficient să perseverezi, să-ți scrii povestea cu mulțumirea că poți să îți continui drumul, indiferent de situație.

***

Ni s-a închis o ușă, nu-i nimic. Ni s-a închis și a doua și a treia și a zecea, nu-i nimic. Cea destinată nouă, cea care ne va ajuta să ne scriem propria poveste, se va deschide, dar nu atunci când ne dorim, ci doar atunci când trebuie.

Important este să nu renunțăm să deschidem fiecare ușă ce ne iese în cale. La un moment dat ne vom primi răsplata pentru că am perseverat.

Știi? E grea această așteptare, dar nu e mai dificilă decât încercarea de a înțelege lumea și de-a avea curajul de-a fi noi înșine.

Este un mare risc, un risc numit Maturitate, pe care toți ar trebui să ni-l asumăm. Trebuie

să avem curajul să spunem cine suntem și ceea ce vrem, fără a ne fi teamă de reacția sau opinia celor din jurul nostru. Suntem liberi să ne exprimăm propria opinie despre ceea ce vrem și atunci când vrem. Nu avem de ce să dăm explicații nimănui despre ceea ce facem în călătoria alături de tine. Nu trebuie să permitem nimănui să ne abată din drumul nostru. Și, ori de câte ori ne lovesc, iar noi cădem, trebuie să le arătăm că suntem în stare să ne ridicăm și să ne continuăm drumul cu și mai multă hotărâre ca înainte.

A fi tu însuși într-o lume în care toți încearcă să te convingă să acționezi după bunul lor plac, este cumplit de greu, dar nu imposibil. Fiecare om este liber să facă ce vrea, să fie cine vrea să fie și nimeni nu-l poate obliga să se schimbe.

Trebuie, însă, să avem curajul să nu ne abatem de la drumul lung spre noi înșine, indiferent de piedicile sau obstacolele care ne apar în cale. Drumul spre noi înșine ne va ajuta să ne înțelegem mai bine. Și, cu cât ne vom

cunoaște și ne vom înțelege mai bine pe noi înșine, cu atât vom fi mai fericiți.

Totul pe calea pe care mergem cu tine de mână, dragă Viață, depinde de noi înșine. Nimeni nu ne cunoaște mai bine decât noi înșine, nimeni nu știe ceea ce suntem în stare să facem. Nimeni nu știe ce simțim cu adevărat. În noi înșine se află puterea de a trece peste obstacole, de a lupta, de a visa, spera și iubi cum nimeni altcineva nu poate face. În noi înșine se află voința și forța de a ne ridica după ce am căzut și de a merge mai departe. Cheia reușitei se află la noi, la nimeni altcineva.

Nimic nu este întâmplător, iar provocările tale au toate un rost, să înțelegem ce înseamnă a trăi, dar nu oricum, ci cu demnitate și cu sufletul împăcat.

Trăim într-o lume cu multe lipsuri. Așa că îndrăznesc să-ți spun că noi, oamenii, avem nevoie de foarte multe lucruri pentru a simți gustul dulce al împlinirii. Dar cred că înainte de toate, avem nevoie de un strop de iubire.

Avem nevoie de-o ceașcă fierbinte de speranță. Avem nevoie de un strop de bunătațe. Avem nevoie de mângâierea suavă a fericirii.

Trăim într-o lume în care mereu a fost cuvântul, mereu va fi cuvântul, iar noi mereu ne vom folosi de el pentru a exprima ceea ce sufletul sau mintea ne transmite.

Adesea mă gândesc la el și admit, îl compătimesc. Cuvântul are, poate, una dintre cele mai ingrate sarcini, de a transmite ceea ce sufletul sau mintea îi impune să transmită, iar el se grăbește de fiecare dată să îndeplinească sarcina ce-i este încredințată, ca un umil și credincios servitor.

Rareori ne gândim la cuvânt, poate doar în acele momente în care atât mintea, cât și sufletul nostru își unesc forțele și transformă cuvântul într-un superb diamant șlefuit, care, odată dăruit sau odată primit, determină fericirea să se oglindească în privire.

Sunt acele momente în care cuvântul capătă o însemnătate deosebită, acele momente în

care inima se îndrăgostește iremediabil de cuvintele pe care ar vrea să le audă iar și iar.

Cuvântul e mereu alături de noi, fie ca prieten de nădejde, ajutându-ne atunci când avem cea mai mare nevoie de el, fie ca dușman care provoacă răni adânci, care nu se vindecă niciodată.

Mereu a fost cuvântul... Cuvântul ne apropie... Cuvântul ne desparte... De-am putea schimba ceva...

De am putea da timpul înapoi, nu am mai face aceleași greșeli pe care le-am făcut. Nu ne-am mai deschide sufletul atât de tare în fața tuturor. Nu am mai fi atât de deschiși, ci mai prudenți.

Dacă am putea da timpul înapoi, cu siguranță am fi mai atenți la cei din preajma noastră. Am încerca să privim dincolo de aparențe, pentru a nu ne lăsa înșelați de acestea. Le-am oferi celorlalți tot atât de mult cât ne-au oferit și ei nouă.

Dacă am putea da timpul înapoi, cu siguranță nu am aștepta atât de multe de la

oameni care ne-au oferit mereu prea puțin. Am da mult mai mult celor care ne-au oferit atât de multe, dar cărora le-am oferit prea puțin. Am face mult mai puțin pentru cei pentru care am făcut mult prea multe, fără ca ei să merite.

Dacă am putea da timpul înapoi, cu siguranță am acorda încrederea noastră celor care merită, nu celor cărora le-am acordat-o și care ne-au dezamăgit profund.

Din păcate, nu putem da timpul înapoi. Și este dureros să vezi cum oamenii în care ai avut încredere te-au trădat și ți-au înșelat așteptările.

Este dureros să vezi cum cel pe care îl considerai prieten se întoarce împotriva ta. Este dureros să constăți că în jurul tău au fost și încă probabil mai sunt doar oameni cu măști. Este dureros să vezi cum toți pe care i-ai ajutat ți-au întors spatele și te-au uitat. Este dureros să realizezi că pentru ei ești istorie.

Dar... așa sunt oamenii. Nu avem dreptul să încercăm să-i schimbăm, căci fiecare face ce vrea în călătoria de mână cu tine. Însă avem

dreptul de a-i scoate din sufletul nostru, din mintea noastră. Vine o vreme când trebuie să-ți triezi pe cei care ți-au ieșit în cale. Trebuie să îi păstrezi alături de tine doar pe acei oameni care vor fi alături de tine la bine, dar mai ales la necaz. Trebuie să știi să îi păstrezi alături de tine pe cei care se vor bucura pentru succesul tău și se vor întrista pentru eșecul tău. Trebuie să știi să îi păstrezi alături de tine pe cei care îți dau încredere și curaj pentru a merge mai departe pe drumul pe care îți este dat să-l urmezi. Și, în timp ce mergi pe drumul tău împreună cu cei pe care ai ales să îi păstrezi alături de tine, nu trebuie să uiți că timpul nu vindecă rănilor provocate de cei la care ai renunțat (în urma curățeniei), ci le transformă într-o lecție. Fiecare lecție pe care o primești este extrem de importantă pentru viitorul tău, pentru momentele care ți-a fost dat să le trăiești.

Există momente în călătoria pe care o facem de mână cu tine, în care ți-ai dori cu totul altceva și te întrebi de ce unii sunt mult

Conversații cu viața

mai norocoși decât tine, de ce au ceea ce tu îți dorești. În aceste momente ai impresia că ceea ce au ceilalți și tu nu ai este mult mai bun decât ceea ce tu ai. În acele momente ai vrea să fugi de toți și de toate.

Sunt acele momente în care simți că singurătatea este singurul leac al sufletului tău rănit. Sunt momentele în care nu-ți dai seama că fuga de probleme și de responsabilități nu este o soluție, iar ceea ce au alții nu este neapărat ceea ce tu ai nevoie.

Viață, ești mereu plină de neprevăzut, imprevizibilă, gata oricând să ne supui unor noi încercări, pentru a ne face mai puternici, mai plini de speranță, mai încrezători.

Ne plângem că ești o luptă grea, însă nu ne dăm seama că această luptă ne formează caracterul și personalitatea.

Mărturisesc. Dacă am obține totul prea ușor, ai fi monotonă și lipsită de farmec. Suntem atât de obișnuiți să cădem în capcana aparențelor, încât vrem să vedem ce se află dincolo de aceste aparențe.